

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2016. június 19.
(vasárnap este)**

Cseri Kálmán

NYÍL A TEGEZBEN

Énekek: 111; 234

Alapige: Ézsaiás 49,1-6

*Hallgassatok rám, ti szigetek, figyeljetelek, távoli nemzetek!
Már anyám méhében elhívott engem az Úr, születésemtől fogva
emlékezetben tartja nevem.*

*Éles karddá tette számat, keze ügyében tartott engem. Hegyes
nyíllá tett, tegzébe dugott engem.*

*Ezt mondta nekem: Szolgám vagy, Izráel, rajtad mutatom meg
dicsőségemet!*

*Én azonban ezt mondtam: Hasztalan fáradoztam, semmiért,
hiába pazaroltam erőmet. De az Úrnál van az én ügyem, és mun-
kám jutalma Istenemnél.*

*Most pedig ezt mondja az Úr, aki már anyám méhében szolgál-
jának teremtett, hogy Jákóbot hozzá térítsem, Izráelt hozzá gyűjt-
sem. Ilyen nagyra becsült engem az Úr, Istenemnél van az erőm.*

*Ezt mondta: Kevésnek tartom, hogy Jákób törzseinek helyreállít-
ásában és a megmentett Izráel visszatérítésében légy az én szol-
gám.*

*A pogányok világosságává teszlek, hogy eljusson szabadításom
a föld határáig.*

Imádkozzunk!

Mindenható Istenünk, boldogan valljuk mi is, hogy tudjuk, a te népeddel nagy csodákat tettél. Tulajdonképpen bármit cselekedtél és cselekszel, az a mi értékeink szerint csoda. Semmire nem vagyunk képesek a te cselekedeteid közül. Csak álmélgodva nézzük meg olvassuk a kijelentett igében, miket tettél hajdanán, és hálásan köszönjük, hogy

szemtanúi lehetünk annak, hogy a mi kicsi életünkben is elvégeztél sok csodát.

Kérünk, szaporítsad csodáidat ma este is. Ajándékozz meg minket a hitünket megerősítő vagy bennünk hitet teremtő igével. Vedd el erőtlenségünket, és add helyette a te erődöt.

Köszönjük neked, Jézus Krisztus, hogy te ma is a világ világossága vagy, és aki téged követ, nem járhat sötétségben. Taníts minket világosságban járni, a te igéd fényénél helyesen tájékozódni, eligazodni, és másokat is hozzád hívogatni.

Bátoríts minket erre. Kérünk, te magad légy az, aki szólsz. Ne emberi bölcsesség hitető beszéde hangozzék itt, léleknek és erőnek megmutatása.

Ámen.

Igehirdetés

Ez a néhány mondat összefoglalja Isten üdvtervét. Ő maga állítja azt, hogy Ő szabadító Úr. Ahogy kiszabadította emberi ésszel teljesen felfoghatatlanul az Ő népét az egyiptomi rabszolgaságból, úgy készített szabadítást az egész ellene fellázadt, vele szembefordult, tőle elszakadt emberiségnek. És az az Ő akarata, hogy szabadítása eljusson a föld határáig. Ehhez pedig eszközökre van szüksége.

Ilyen eszköz volt az Ószövetség idejében az Ő választott népe. Az Újszövetségben pedig ilyen eszközzé válik minden újjászületett, Jézus Krisztusban hívó ember.

Nekik azt a szép feladatot adja, hogy az Ő szabadításáról szóló jó hírt elvigyék azokhoz, akik nem ismerik az élő Istent. Ezeket nevezi a Biblia pogányoknak. „Pogányok világosságává teszek” — azt mondja itt.

De ne csak beszéljenek erről az övéi azoknak, akik nem tudnak a szabadulás lehetőségéről, hanem éljenek úgy, hogy látva az életüket, ezek a pogányok megkívánják az Istennel való életet. Erre nem Istennek van szüksége, nem Ő toboroz magának híveket, hanem nekünk, embereknek életkérdés az, hogy kapcsolatba kerülünk-e vele. Maradunk-e pogányok, akik nem ismerjük Őt igazán, és mivel nem ismerjük, ezért nem ismerjük el Őt Istennek, Úrnak magunk felett, — vagy pedig vele kapcsolatba kerülve értelmes, tartalmas életet élünk már itt a földön, és életünk lesz a halálunk után is.

Vagyis e szerint az ige szerint Isten célja az, hogy a nem hívók, a pogányok hívókké legyenek, akik pedig már hisznek Istenben, hitval-

lökká váljanak, tudjanak erről úgy beszélni, hogy általuk másokat is megmentsen Isten. Ezért mondta az Ő népének akkor, hogy kevés: kevés az, hogy te a Jákób törzseinek helyreállításában vagy a szolgám. Ez is nagy dolog, nagy kitüntetés, nagy kiváltság a választott népnek, de ez kevés. Ennél sokkal többre akarja használni azokat, akik már ismerik Őt. „A pogányok világosságává teszek, hogy eljusson szabaddításom a föld határáig.”

Sajnos, Isten választott népe nem teljesítette ezt a szép feladatot. A virágvasárnapi történetből egyebek közt erről is értesülünk. Ennek a jele volt az, hogy a pogányok udvara is piacterré vált, és Jézus azon a napon azért ítélte olyan keményen a jeruzsálemi templomban.

Egyébként Jézus is ugyanezzel a feladattal bízta meg a benne hívőket. Először azt mondta (a János 8,12-ben olvassuk ezt): „Én vagyok a világ világossága, aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.” Utána pedig így szólt: „Ti vagytok a világ világossága.” — És ez nem ellentmondás a Bibliában, hanem ez arra utal, hogy mi mindnyájan, kivétel nélkül, olyan lelki-szellemi sötétségbe születünk, amelyikben nem is látjuk, hogy minek, kinek a rabjai vagyunk. Amelyikben nem hallottunk még arról, hogy másként is lehetne élni, hogy van olyan, hogy ’világosság’, és abban az ember egészen másként érzi magát. És amikor meg hall erről valaki, kénytelen megállapítani, hogy nem képes megszabadítani önmagát. Ezért jött el Jézus Krisztus.

Az egész Szentírás arról szól, hogy aki Ővele mint az igazi világossággal kapcsolatba kerül, az kilépett a lelki sötétségből a fényre, és az egyszer csak maga is elkezd világítani. Pogányok világosságává lesz.

Úgy történik tehát a dolog, hogy az első lépés az, hogy aki hallja az evangéliumot és hisz annak, az kilép a lelki sötétségből a világosságra. Ezt nevezi a Szentírás bűnbánatnak, bűnvallásnak, megtérésnek.

Aztán ezt követi az, hogy elkezd világosságban járni. Ezt nevezi a Szentírás Krisztus-követésnek. És egyszer csak elkezd világítani. Másokat is Jézushoz vonz. Úgy tud élni, amire felfigyelnek, és így Isten kezében eszközzé válik mások megmentésére is.

Olyan szépen, egyszerűen és világosan írja ezt le Péter apostol: „Ti választott nemzetiség, királyi papság, szent nemzet vagytok. Isten tulajdonba vett népe.” — És mi a feladatotok? „Hogy hirdessétek annak a nagy tetteit, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el titeket.” (1Péter 2,9).

Vagyis ez csak az első lépés Isten szabadító munkájában, hogy a lelki sötétségből az Ő csodálatos világosságára hív el minket. Ennek célja van. A célja az, hogy akiket így kihívott a világosságra, azok hirdessék annak a nagy tetteit, aki ezt a csodát velük megtette.

Az a ma esti kérdésünk: hol tartunk mi ezen az úton? Tehát itt kezdődik, hogy hallom azt a jó hírt, evangéliumot, hogy nem kell sötétségben tapogatózva, örökké egymásnak ütközve, egyik botlás után a másikat elkövetve élni. Ki lehet ebből jönni. Van ilyen: világosság. Isten szabadító Úr, és minket a világosságra akar segíteni. Hinni azt jelenti: valaki ezt komolyan veszi, hátat fordít a maga sötétségének, és elkezd világosságban járni. Ott mindenekelőtt bűnnek látja a bűnt. Azzal kezdődik ez a nagy szabadítás, hogy egyszerre annak látja a dolgokat, aminek Isten. Isten szemével nézi a valóságot, és mivel fájni kezd neki a bűn — addig nem fájt —, ezért szabadulni akar tőle, nem akar együtt élni vele. Pontosan úgy, ahogy Péter apostol mondta pünkösdkor a nagy gyülekezetnek, amikor azt kérdezték: most mit csináljunk? Azt már látjuk, hogy ez sötétség, és hallottuk, hogy van világosság. Mit cselekedjünk? Azt mondja Péter: bánjátok meg bűneiteket, térjete meg, ennek a jeleként keresztelkedjete meg Jézus nevére, és Őérte bűnbocsánatot kaptok. — Ezzel kezdődik. (ApCsel 2,38).

Azután elkezd Krisztus gondolkozása és Szentlelke irányítása szerint élni, járni, beszélni, dolgozni, gondolkozni az így világosságra jutott hívó, és egyszer csak azon kapja magát, hogy megkérdezik tőle: te hogy csinálod ezt, hogy mikor ilyen helyzetben mindenki dühös és bosszút akar állni, te ilyen szeretettel beszélsz arról, aki bántott téged? — Sokszor ő maga sem veszi észre, hogy világítani kezdett. Fényt fogott az élete a szó lelki értelmében Jézustól, aki a világ világossága, és úgy világít, hogy mutatja a hozzá vezető utat. Kívánatosá teszi a Krisztussal való életet. És adott esetben tud beszélni is annak az Istennek a hatalmas dolgairól, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívta el őt.

És miközben másoknak beszél arról, amit Isten vele tett, az ő hite is megerősödik. Minden, Isten tetteiről szóló hiteles bizonyágtétel visszahat arra is, aki mondja, hat azok között, akiknek mondja, és az ő hite is megerősödik. — Tessék kipróbálni. Ha ilyet még sosem tapasztaltunk, akkor meg kell kérdezni azt, hogy kijöttünk-e már a sötétségből az Ő csodálatos világosságára. Ez mérhető, ez megállapítható. Leginkább úgy, ha visszafelé haladunk. Megkérdezzük magunktól: mikor beszéltem én utoljára nagy szeretettel az Isten szabadítá-

sáról valakinek? Még senkinek, soha? Akkor menjünk visszább. Mikor fájt nekem utoljára valamilyen bűnöm, amire Isten rávilágított? Ilyen sem volt? Akkor még nem a világosságban járok!

Akkor az első lépést kellene megtenni. Mindegy, hogy hol van valaki, csak onnan mozduljon, mert van tovább... Isten még azoknak is, akik már neki szolgálnak, azt mondja: kevés. Ő mindig többre bíz minket. Mindig több ajándékot ad a neki szolgálóknak, hogy azok tudjanak gazdagítani másokat is.

És ez az igeszakasz, amit most hallottunk, elmondja, hogy Isten különös, gyengéd, gondoskodó, nevelgető szeretettel hogyan készíti fel a benne hívőket arra, hogy valóban pogányok világosságává váljanak, hogy az Ő szabadítása rajtuk keresztül is a föld széléig érjen.

Elmondja, hogy elhívja őket, hogy készítgeti őket, és hogy menetközben – mivel sok nehézséggel és kudarccal találkoznak majd ebben a szolgálatban – folyamatosan erősíti őket.

1. „Már anyám méhében elhívott engem az Úr. Születésemről fogva emlékezetben tartja nevemet.”

Jeremiásnak is azt mondja Isten, mikor elhívja, hogy már az anyaméhben prófétának rendeltelek, mielőtt megformáltalak, megszenteltelek és már ott ismertelek. (Jer 1,5).

Azért nagyon fontos ezt tudnunk, mert ebből egyértelmű, hogy Isten nem a mi személyes tulajdonságaink alapján válogat össze magának minket. Nem a mi erényeink vagy értékeink tesznek alkalmassá arra, hogy Isten kezében eszközzé váljunk. Végképp nem a mi teljesítményeinket méricskéli, hogy na, ezek után ez jöhet, az nem jöhet. Amikor még meg sem fogant Jeremiás – azt mondja: még meg sem alkotalak az anyaméhben, – már elhatároztam, hogy te próféta leszel.

És ezt azért is fontos tudnunk, mert ez menetközben is így van. Menetközben sem bízhatunk magunkban, hogy én már ezt begyakoroltam, itt már van rutin, tapasztalat, ez már megy nekem! Aki a lelki szolgálatban egy picit is így gondolkozik, Isten azonnal hagyja megszégyenülni. És megtanítja őt arra, hogy mire mérs magadban, a magad nagy eszével, rutinjával vagy akármivel. Az Isten szolgálatában használhatatlan.

Itt soha nem az a kérdés, hogy mire vagyok képes, hanem mindig az, hogy mire akar Ő használni engem. S amire használni akar, arra Ő alkalmassá tesz. És ha azt végzem, akkor én magam is szemlélője leszek csodák sorozatának, hogy mit végez el általam. És ha azt csinálom, amire használni akar, akkor abban mindig lesz örömöm is. Ak-

kor is, ha kigúnyolnak, megaláznak, hátratételt szenvedek miatta, akkor is lesz benne örömöm.

Ezek nagyon fontos törvényszerűségek, és sokszor nem veszik ezt komolyan hívó emberek sem.

Isten tehát már születése előtt elhívta Jeremiást is, és kiválasztotta a népek sokaságából ezt a kis népet is. Láttuk azonban, hogy az Ő népe nem végezte azt a küldetést, amit reá bízott. És itt szólal meg az újszövetségi evangélium, ami a leghatalmasabban a királyi menyegzőről szóló Jézusi példázatban szemlélhető, amikor a király a fia lakodalmára meghív sokakat, és a meghívottak, a hivatalosak nem jönnek el. Mindenki mond valami kifogást: Földet vettem, ki kell menni, meg nézni, nemrégén házasodtam, nem tudok elmenni, stb. Nem mennek el. Akkor azt mondja a király a szolgálknak: menjetek ki az utakra, és minden jött-mentet hívjatok be ide. Sőt menjetek a sövényen kívül.

Akkor az a város határát jelentette, a megvetettek, a nyomorultak, a legszegényebbek, a gyógyíthatatlan betegek, fertőző betegek a sövényen kívül lakhattak csak. Azt mondja: hívjátok őket is. És olyan kedves ez a mondat a példázatban, amikor a szolgák ezt elvégzik és jönnek az emberek csodálkozva: én is, a királyhoz? Nahát! A szolga meg jelenti: még van hely, mit tegyünk? Akkor újra küldi őket: a még megvetettebbeket is hívjátok.

Mindenkinek van helye az Isten kegyelmének asztalánál, aki a hívásnak enged. Csak az a fontos, hogy a továbbiakban hű legyen. Egy, ami megkívántatik Isten szolgálaitól: hogy mindegyik hűségeseznek talál-tassék. Hű az, aki ragaszkodik megbízójához, munkáltató gazdájához, és hű az, aki arra használ mindent, amire tőle kapta a szolgálatot illetően. Ezt érti az Újszövetség hűsége. Ragaszkodom az én Uramhoz, senki el nem szakíthat tőle, és amit tőle kaptam, arra használom, amire adta, és egyedül neki adok dicsőséget.

Először tehát elhívja azokat, akiket használni akar.

2. Aztán felkészíti. Olyan szép ez a két kép: „Éles karddá tette számat, keze ügyében tartott engem, hegyes nyíllá tett, tegzébe dugott engem.”

A kard a Bibliában — mind az Ó-, mind az Újszövetségben — mindig Isten igéjének a szimbóluma. Isten igéje vág, gyógyít, a kétélű éles kard megfelelt a mai orvosi szikének. De kétélű éles kardot használtak a papok is, amikor az áldozati állatnak a részeit kétfelé kellett vágni: tiszta és tisztátalanra. A kard elválaszt, a distinkció, a megkülönböztetés is fontos.

Amikor elhív valakit Isten, például Jeremiást, Jeremiás azt mondta: fiatal vagyok. Uram, én is? Mózes azt mondta: beszédhibás vagyok. Uram, én is menjek és mondjam azt, amit reám bízál? Pál apostol gyógyíthatatlan betegséget hordozott magában. Ő is? Azt mondja az Úr Jézus: te is. Sőt, éppen az ilyenek kellenek. „Elég neked az én kegyelmem”, és majd meglátják az emberek, hogy a te erőtlenséged által az én erőm jut el hozzájuk.

Tehát azt mondja: éles karddá tette a számat. Ez mit jelent? Azt jelenti, hogy amikor elhív valakit, hogy pogányok világosságaként Isten szabadító evangéliumát hirdesse, ha van egy kicsi önismerete az illetőnek, azt mondja: én ehhez nem értek. Nem tudok beszélni, nem tudok megfelelően beszélni. Feltesznek majd nekem okoskodó kérdéseket, nem tudok rá okosan válaszolni. És mit mondott Isten Jeremiásnak? Az előbb olvasott mondat után következik ez a vers: „Ne félj tőlük, mert én veled leszek. Azután kinyújtotta kezét az Úr, megérintette a számat, és ezt mondta: én most a szádba adom igéimet.”

Tudja Isten, hogy nem tudok beszélni. Ő nagyon jól tudja, hogy akikhez küld, a pogányaimnak nem az én szövegeimre van szükségük, hanem igére. Igét viszont csak tőle lehet kapni. A szolgának ezt is tudnia kell. És a tőle kapható igét nem pótolja semmilyen emberi beszéd, még ha olyan okos, akkor sem.

Pál egyenesen könyörög a gyülekezetnek, hogy imádkozzatok, hogy az Úr nyissa meg előttünk az ige ajtaját, hogy szólhassam a Krisztus titkát. Ami azt jelenti: amit mondanom kell a pogányok megmentésére, az egy bezárt ajtó mögött van. Nekem is titok, előttem is misztérium. Kérni kell az Urat, kopogtatni, hogy nyissa meg előttünk az ige ajtaját. Ezzel az alázattal lehet aztán Istentől kapott igét hirdetni. És az az Ő szabadítását viszi el a pogányokhoz. Ezt újra és újra el lehet kérni.

Én bizonyos vagyok abban, hogy ha most úgy elkezdhetnénk szabadon beszélgetni, többen elmondanák itt minden dicsekedés nélkül, alázatosan: Ott ültem egyszer egy betegágy szélén, és fogalmam sem volt, mit mondjak annak a kétségbeesett, fájdalmaktól meggyötört embernek, akinek teljes bizonytalanságba került a jövője. Egyszer csak Isten világosan eszembe juttatott valamit. A beteg arca felderült, és amit a beteglátogató mondott, az még az ő hitét is megerősítette. Mert nem az ő szövege volt, hanem Istentől kapott ige. Az meg oda-vissza hat. Arra is hat, aki mondja. Csak ehhez ez az alázat kell, hogy én magamtól nem tudom, Uram. Meg ez a hit kell, hogy újra tartom a keze-

met, adjál nekem ígét. Meg az a szenvedélyes szeretet kell azok iránt, akikhez küld minket. Akárkik ők, meg akármilyen-mindent kaptunk tőlük korábban.

Szeretni kell a mi pogányainkat, akkor tud Isten használni bennünket.

Még valami fontosat említ a Szentírás arról, hogy ki tud Istentől kapott ígét mondani azoknak, akikhez küldi. Az, aki előbb maga meg-
eszi azt az ígét.

Ezékiel prófétának nagyon nehéz küldetése volt. Azt a parancsot kapta, hogy menjen el azok közé Babilonba, akiket nemrég vittek oda fogságba, és akik teljesen kétségbe vannak esve. És már az Istent is káromolják némelyek, aki megengedte ezt. Menj el közéjük, és vigasztald, erősítsd őket. Na de hogyan, Uram? Mivel kezdjem? Mit mondjak nekik? Aki komolyan veszi küldetését, az azonnal a kivitelezésre gondol, hogy most menjek el, prédikáljak, és mit, mikor, hogyan és kiknek? Főleg azt, hogy mit?

Isten azokat küldi el, és azok tudnak eredményesen szolgálni, akik előbb maguk halálosan komolyan veszik azt az ígét, amit majd mondaniok kell másoknak. Vagy egyelőre lehet, hogy nem is tudják, mit kell mondaniok, akkor azt az ígét veszik halálosan komolyan, amit most nekik mondott Isten. Mert először Ő megdolgoz minket, és utána dolgoztat meg az Ő munkamezején mások üdvösségét munkálva.

Szent-e nekünk Isten ígéje, így ahogy van, mindenestől, ami e között a két kemény kötés között van? És úgy olvassuk-e naponta és olvassuk-e egyáltalán, hogy azt magunkra alkalmazzuk? Uram, én akarom komolyan venni. Egyelőre még nem is tudom, kikhez küldesz, mit kell mondani, csak hallottam efféléket, meg te is említettél nekem ehhez hasonlókat. De én, amit nekem mondasz, azt magamra veszem és én akarom komolyan venni.

Egyszer egy vidéki gyülekezet csendesnapján kellett szolgálni, és valami hasonlóról volt szó, hogy Isten minket az Ő áldott eszközeiként akar használni. Egy fiatalember rendkívül vehemensen tiltakozott: milyen ember maga? Magának semmit nem számít az ember önérzete, az emberi öntudat, az emberi méltóság? Milyen énképe van annak, aki ilyet mond, hogy Isten kezében eszköz egy hívő?

Próbáltam naivul magyarázni: itt nem azon van a hangsúly, hogy eszköz, hanem hogy Isten kezében lehetek eszköz. Ez a világ legnagyobb méltósága. Ez nem mindenkinek adatik meg. És közben bon-

takozik ki egy ember. Nem önmagát valósítja meg. Abból csak torzók lesznek, itt vannak körülöttünk. De eközben valósul meg, vagyis lesz azzá, akinek az Isten teremtette, miközben Isten kezében eszközként végzi azt, ami feladatot tőle kapott. Lehet, hogy mint családanya. Nem lesz külmisszionárius.

Sokszor nagyon egyszerű feladatokat ad nekünk Isten. Nem pogányok a mi drága kicsi gyermekeink is, akiket a világra hoznak az édesanyák? A pogányok világosságává tesznek. Nem mondja, hol laknak azok a pogányok. Aki pogány, mindenkinek világítani szabad, lehet és kell! Mert Isten szabadítása a föld széléig akar eljutni.

Még szemléletesebb a mási kép: „hegyes nyíllá tett, tegzébe dugott engem.” A tőle való teljes függés, a neki való feltétlen engedelmesség kifejezése ez.

3. A harmadik, amit mond alapigénk, hogy ebben a szolgálatban sok kudarc éri Isten szolgáit. Sok visszautasításban van részük. Már a családon belül elkezdődik. Erre is mondhatom azt, hogy alig vannak itt közöttünk, akik azt mondják: nem, engem egyetlen rokonom sem utasított még vissza, vagy nem mosolygott ki, mindenki nyitott szívvel, tárt karokkal várta a szabadításról szóló evangéliumot. Hát ennek az ellenkezőjével találkozunk sokan.

És eljuthat Isten szolgálja oda, hogy hasztalan fáradoztam, semmiért, hiába pazaroltam erőmet. Háromszorosan megfogalmazza a szívében lévő keserúséget: hasztalan, hiába, semmiért... Főleg azért, mert az az evangélium, ami Isten szabadításáról szól, teljesen idegenné vált a világ gondolkozásától. Már ez is rangon aluli, és az önérzetét sérti a világnak, hogy szabadításra van szüksége. Nem rab ő, miközben kezén-lábán csörögnek a láthatatlan bilincsek.

Idegen a világtól, és sokszor egyfajta félszegség, félenkség születik bennünk emiatt. Pál is ismerte azt, hogy „szégyellni a Krisztus evangéliumát”. (Tudta, hogy van ilyen, azért írta le, hogy nem szégyellem a Krisztus evangéliumát.) Inkább nem szólalok meg, mit szólnak hozzá? Eddig azt hitték, hogy értelmes ember vagyok, most félbolondnak fognak majd nézni. Sok minden gátolja azt, hogy mi adjuk tovább az evangéliumot.

Jézus több példázatot is mondott erre nézve. Csak egyre emlékeztetek, amikor a gazda beveti a szántóföldet tiszta maggal, és az ellensége eljön éjszaka, és konkolyt hint a búza közé. Az Isten minden pozíciójával szemben az ördög elfoglalja a maga oppozícióját. Minden vetésbe beleveti a maga ellenvetéseit.

Ezzel nekünk számolnunk kell. De éppen itt lesz nagyon fontos az, hogy születésem előtt kiválasztott engem, és nem az én teljesítő-képességemtől függ a munkám eredménye. Miért? Mert ez az ügy az Övé. Nem arról van szó, hogy buzgólkodom valami jó ügyben, és segítségül hívom, hogy jöjjön már és adjon valami eredményt. Nem ez a felállás! Ez az Ő ügye. Én az Ő alkalmazottja vagyok. Az egész vállalkozásnak Ő az igazgatója. Tőle kaptam a feladatot is. Ő tesz alkalmassá rá, Ő adja a számba a mondanivalót.

Éppen ezért nagyon fontos, hogy mindenestől függjünk mi ebben a lelki szolgálatban a mi munkáltató Urunktól, és ne függetlenítsük magunkat. A teljes engedelmesség teszi könnyebbé a szolgálatot, és akkor tudok túllátni minden kudarcon és nehézségen. Akkor jutok el oda, hogy elhangzik ez a nagyon hangsúlyos ellentétes kötőszó, amivel folytatódik a leírás. Azt mondja: Hasztalan, semmiért, hiába. *De* az Úrnál van az ügyem, és munkám jutalma is el van készítve Istenemnél.

Lesz jutalom, kapok fizetséget. Nem a fizetségért csinálom, hanem azért, mert kimondhatatlanul hálás vagyok neki, és amit eddig kaptam, azt soha nem tudom megfizetni. De tudom, hogy lesz majd jutalom. És az el van készítve a számomra. „Istenemnél van az én erőm.”

Amikor újra és újra átélem az erőtlenségemet, újra és újra odamegyek hozzá, és tudom, hogy nála van az én erőm.

Az első lépés tehát, hogy valakitől halljuk a szabadítás lehetőségéről szóló örömhírt, az evangéliumot. Aki ennek hisz és kilép a sötétségből, egyszerre sok új dolgot lát. Mindenekelőtt a saját bűneit, Isten végtelen kegyelmét, s egyszer csak meglátja azokat a feladatokat, amiket Isten készített neki. Aztán ódzkodik, mentegetőzik, magyarázkodik, mint Jeremiás, Mózes és sokan mások is, de a végén engedelmeskedik.

Aztán megtanul az Úr Jézussal járni. Engedi, hogy tulajdonképpen Ő végezze a maga megmentő munkáját. Ő a szabadító, neve is azt jelenti: Szabadító. Nem én szabadítom meg a pogányokat. Én csak hirdetem azt, hogy van lehetőség a szabadulásra. Ő a szabadító. Eközben láthatjuk az Ő csodáit és magasztalhatjuk az Ő nevét.

Lépünk ki a világosságra, lépegetünk a világosság útján, és újra és újra engedjük, hogy adja az Ő igéjét a szánkba, adja az Ő erejét a szívünkbe, és töltsön meg minket azzal a szenvedélyes mentő szeretettel, amivel hitelesen tudunk majd a körülöttünk élő pogányokhoz se menni, és Isten szabadításának eszközeivé válni.

Imádkozzunk!

Kegyelmes Istenünk, bocsásd meg, hogy bennünk is olyan sok hamis vonás tapad a rólad alkotott képhez. Sokszor elképzeljük, hogy te milyen lehetsz, és ez mindig távol van a valóságtól.

Könyörülj rajtunk, és segíts el minket igaz Isten-ismeretre, hogy ne képzelődjünk, hogy te bottal jössz, és alig várod, hogy elverjed a port rajtunk, és ne hasonlítsunk téged mindent elnéző nagypapához. Bocsáss meg nekünk minden ilyen Isten-káromló gondolatot és beszédet.

Szeretnénk komolyan venni, hogy te szent és igaz Isten vagy, aki gyűlölöd a bűnt, de szereted a bűnöst. Aki nem nézed tétlenül, hogy mi rabokká tettük önmagunkat, és egymást is szívesen tartjuk sokféle rab-ságban.

Köszönjük, hogy azt akarod, hogy a te szabadításod a föld széléig érjen, és áldunk, Urunk, azért a csodáért, amit alig tudunk elhinni, hogy ebben a te szabadító munkádban még minket is használni akarsz és használni tudsz. Magasztalunk ezért.

Kérünk, vedd kezébe az életünket. Tisztogass, formálj minket úgy, ahogy a te első tanítványaidnak mondtad, Úr Jézus: azt míveled, hogy embereket mentő halászokká legyenek. Hadd kerüljünk ki mi is a te áldott kezedből míves munkaként.

Kérünk, folytasd munkádat a most következő héten is. Szeretnénk ennek minden percét tőled elkérni. Szeretnénk minden ajándékodat arra használni, amire adtad.

Könyörgünk hozzád a szenvedőkért, kétségbeesettekért, a betegekért. Könyörgünk azokért, akik még sosem hallottak rólad. Könyörgünk azokért, akik nagyon sokat hallottak rólad, és semmit nem vettek komolyan ebből.

Légy irgalmas nekünk, és ne fogyjon el a te türelmed. Köszönjük, hogy elég nekünk is a te kegyelmed.

Segíts ebben a csendben most őszintén beszélni hozzád.

Ámen.

234. dicséret

Jer, kér-jük Is - ten ál - dött Szent-lel - két
 Leg-fő- kép - pen az i - gaz hi - tért,
 Hogy-ha jó a vég - ó - ra, mel-lénk áll - jon,
 Ha - za - té - rés - re ké - szen ta - lál - jon,
 Kö - nyö - rül - jön.

2. Jer, Világosság, ragyogj fel nekünk,
 Hogy csak Krisztus légyen mesterünk,
 El ne hagyjuk Őt, mi hú Megváltónkat,
 Aki népének örökséget ad.
 Könyörüljél.

3. Ó, Szeretet, áraszd ránk meleged,
 Hadd kóstoljuk édességedet;
 Tiszta szívből mindenkit hadd szeressünk,
 Egyességben és békében éljünk.
 Könyörüljél.

4. Inségeinkben fő Vigasztalónk,
 Halál ellen megbátorítónk,
 Össze ne hagyj esni, ha ellenségünk
 Reánk jó s romlást készít már nekünk.
 Könyörüljél.